

Κάλλιο πέντε και στο χέρι...

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Ο ήλιος

κόντευε να δύσει. Ο ψαράς είχε απελπιστεί. Δεν είχε πιάσει τίποτα όλη μέρα. Πώς θα γύριζε σπίτι του; Με άδεια χέρια; Ξανάριξε τα δίχτυα του ακόμα μια φορά, γεμάτος ελπίδα.

Και να που αυτή τη φορά ένωσε ένα πολύ μικρό ταρακούνημα στα δίχτυα του. Ενθουσιασμένος τα τράβηξε γρήγορα, για να δει τι είχε πιάσει. Όμως το μόνο που αντίκρισε παγιδευμένο στα δίχτυα του ήταν μια μικρή μαριδούλα. Ο ψαράς μας αναστέναξε. Σίγουρα δεν ήταν η τυχερή του μέρα. «Ε, τι να κάνουμε, ψάρι είναι κι η μαρίδα», αναλογίστηκε κι έσκυψε να την αρπάξει με τη χούφτα του.

«Σε παρακαλώ, καλέ μου ψαρά, μην με φας!», ακούστηκε εκείνη τη στιγμή η φωνή της μαρίδας. «Αν με φας, σάμπως θα χορτάσεις; Μισή μπουκιά ψαράκι είμαι! Περίμενε λίγο καιρό, να μεγαλώσω, να παχύνω κι ύστερα έρχεσαι και με ξαναπιάνεις!».

Ο ψαράς μας το σκέφτηκε για λίγο και έπειτα απάντησε αποφασιστικά στη μαρίδα: «Θα ήμουν πολύ ανόητος να σε αφήσω να φύγεις τώρα που σε κρατάω στα χέρια μου. Ποιος μου λέει με σιγουριά ότι αν σε αφήσω τώρα, θα σε πιάσω όταν μεγαλώσεις και παχύνεις;».

Πραγματικά, πολλές φορές δεν δίνουμε σημασία και προσπερνάμε τα μικρά πράγματα ή, ακόμα, και τις μικρές ευκαιρίες που μπορούμε να εκμεταλλευτούμε εδώ και τώρα, γιατί ελπίζουμε ότι αργότερα ίσως μας παρουσιαστεί κάτι μεγαλύτερο, μια μεγαλύτερη ευκαιρία. Σ' αυτές τις περιπτώσεις σοφό είναι να ενεργούμε όπως ο ψαράς και να θυμόμαστε την λαϊκή μας παροιμία: **Κάλλιο πέντε και στο χέρι παρά δέκα και καρτέρι!**

Απόδοση: Α.Σ.

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

[Άκουσε τον μύθο](#)

%psamarida%